

Sygn. akt III PK 17/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski (przewodniczący)
SSN Jolanta Frańczak
SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. R.
przeciwko Powiatowej Stacji Sanitarno - Epidemiologicznej w L.
o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 11 marca 2020 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 4 października 2018 r., sygn. akt V Pa (...),

- I. oddala skargę kasacyjną,**
- II. zasądza od pozwanej Powiatowej Stacji Sanitarno - Epidemiologicznej w L. na rzecz powódki M. R. 2265 zł (dwa tysiące dwieście sześćdziesiąt pięć) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z 4 października 2018 r. oddalił apelację pozwanego pracodawcy Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w L. od wyroku Sądu Rejonowego w L. z 27 marca 2018 r., który za nieuzasadnione uznał wypowiedzenie powódce umowy o pracę z 4 stycznia 2007 r. i przywrócił ją do pracy, zasądzając również 10.661,17 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za styczeń, luty, marzec i kwiecień 2018 r. z odsetkami oraz obciążając pozwanego kwotą 2.052,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od uiszczenia której powódka była zwolniona oraz kwotą 2.449,51 zł tytułem zwrotu wydatków.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka przed wypowiedzeniem umowy o pracę była zatrudniona u strony pozwanej od grudnia 1988 r., ostatnio jako starsza pielęgniarka. Miała umiarkowany stopień niepełnosprawności. W 2015 r. zachorowała na chorobę nowotworową. Przeszła zabieg operacyjny oraz serię chemioterapii. Przebywała przez okres 182 dni na zwolnieniu lekarskim. Powódce zabrakło ustawowego terminu przewidzianego na zwolnienie lekarskie do zakończenia wszystkich serii chemioterapii i przy piątym kursie chemioterapii podjęła pracę. Po powrocie do pracy pracodawca skierował ją na badania okresowe do poradni medycyny pracy. Powódka otrzymała zaświadczenie lekarskie, że jest zdolna do pracy. Powódka złożyła wniosek do Powiatowego Zespołu d/s Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności o przyznanie jej stopnia niepełnosprawności, uzasadniając to zamiarem korzystania ze zniżek przy parkowaniu. Komisja lekarska uznała, iż powódka ma znaczny stopień niepełnosprawności i wymaga pomocy osoby trzeciej z uwagi na znacznie ograniczoną możliwość samodzielnej egzystencji. Zaświadczenie to powódka przedłożyła do zakładu pracy 9 listopada 2016 r. Pozwana skierowała powódkę na badania kontrolne. 10 listopada 2016 r. lekarz wydał orzeczenie, że powódka jest zdolna do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku. Pozwany odwołał się od tego orzeczenia. Orzeczenie lekarskie wydane w trybie odwoławczym 29 listopada 2016 r. wskazywało, że wobec istnienia przeciwwskazań zdrowotnych powódka utraciła zdolność do wykonywania dotychczasowej pracy z dniem 29 listopada 2016 r. Powódka 4 stycznia 2017 r. zgłosiła na piśmie u strony pozwanej gotowość do pracy. Pozwana tego samego dnia wypowiedziała jej umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec

kwietnia 2017 r. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazała utratę przez powódkę zdolności do wykonywania dotychczasowej pracy z dniem 29 listopada 2016 r. Pozwana poczynając od 4 stycznia 2017 r. zwolniła powódkę z obowiązku świadczenia pracy bez prawa do wynagrodzenia. Pismem z 29 listopada 2016 r. pozwana poinformowała związek zawodowy, że z dniem 27 grudnia 2016 r. zamierza wypowiedzieć powódce umowę o pracę. W odpowiedzi Komisja Międzyzakładowa NSZZ S. przy Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w W. poinformowała, że nie wyraża zgody na wypowiedzenie powódce umowy o pracę. Wskazała również, że powódka podlega szczególnej ochronie prawnej trwałości stosunku pracy. Pismem z 9 kwietnia 2014 r. Komisja ta poinformowała pozwaną, że powódka zgodnie z art. 32 ustawy o związkach zawodowych przez okres kadencji 2014 - 2018 jest osobą podlegającą szczególnej ochronie stosunku pracy. Powódka jest przewodniczącą Koła NSZZ S. przy Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w L. oraz członkiem zarządu Międzyzakładowej Organizacji Związkowej przy Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w W..

Biegły sądowy z zakresu chirurgii ogólnej i chirurgii onkologicznej M. B. po analizie dokumentacji lekarskiej oraz po zbadaniu powódki uznał, że nie stwierdza przeciwwskazań do tego, aby powódka pracowała na stanowisku starszej pielęgniarki w Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej. Leczenie nie spowodowało takiego uszczerbku na zdrowiu, aby powódka nie mogła pracować. W związku z przebytą chorobą onkologiczną wymaga jedynie okresowych kontroli onkologicznych.

Biegły sądowy z zakresu medycyny pracy, chorób wewnętrznych, chorób zawodowych, orzecznictwa lekarskiego, organizacji ochrony zdrowia R. S. ustalił, że w związku zakończeniem leczenia onkologicznego u powódki nie istniały przeciwwskazania do wykonywania przez nią pracy na stanowisku starszej pielęgniarki w Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej z zakresem obowiązków wynikających z jej stanowiskowej karty pracy oraz wynikających z zeznań powódki złożonych na rozprawie w dniu 28 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy na podstawie tych ustaleń rozstrzygnął, że powódka była osobą zdolną do pracy, a zatem wydane w trybie odwoławczym orzeczenie

lekarskie z 29 listopada 2016 r. wydane zostało w sposób nieprawidłowy, a w konsekwencji wypowiedzenie powódce umowy o pracę również było nieuzasadnione. Uzasadniało to przywrócenie powódki do pracy. Odsunięcie powódki od pracy i pozbawienie jej w tym zakresie prawa do wynagrodzenia przez pracodawcę za okres od 4 stycznia 2017 r. było nieuzasadnione. Sąd obciążył pozwaną kosztami procesu na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c.

W apelacji pozwana zarzuciła naruszenie: 1) prawa materialnego: a) art. 32 ust. 1 ustawy z 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych; b) art. 45 § 1 i § 2 k.p. w związku z art. 8 k.p. oraz art. 477¹ k.p.c.; c) art. 47 k.p.; d) art. 229 § 4 k.p.; art. 113 w związku z art. 35 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2015 r. o kosztach sądowych; 2) przepisów postępowania: a) art. 233 k.p.c.; b) art. 233 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c.; c) art. 233 § 1 i 2 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu oddalenia apelacji stwierdził, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny i wydał niewadliwe orzeczenie co do istoty sprawy. Powódka po okresie leczenia onkologicznego (styczeń 2016 r.) była zdolna do pracy (orzeczenia medycyny pracy z 20 stycznia 2016 r. i Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy z 2 lutego 2016 r.). Nie wykazano w tym okresie przeciwwskazań do wykonywania przez powódkę pracy na stanowisku starszej pielęgniarki. Nową i jedyną – co istotne, nie wynikającą jednak ze zmiany stanu zdrowia czy zagrożeń na zajmowanym stanowisku – okolicznością było orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z 4 listopada 2016 r. Oceny wpływu tego orzeczenia na zdolność powódki do pracy dokonał w orzeczeniu z 10 listopada 2016 r. lekarz medycyny pracy nie stwierdzając przeciwwskazań do podjęcia przez nią pracy na stanowisku starszej pielęgniarki. Odmiennej oceny dokonał Wojewódzki Ośrodek Medycyny Pracy w wydanym na skutek odwołania pozwanej orzeczeniu z 29 listopada 2016 r. Sąd jednak zauważył, że orzeczenie o niepełnosprawności służy celom wskazanym w ustawie z 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. W postępowaniu tym nie stosuje się regulujących profilaktyczną ochronę zdrowia przepisów Kodeksu pracy i wydanych na ich podstawie przepisów rozporządzenia z

30 maja 1996 r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych dla celów przewidzianych w Kodeksie pracy. Sąd podzielił zatem pogląd biegłego, że orzeczenie o istnieniu znacznego stopnia niepełnosprawności nie zobowiązuje lekarza sprawującego profilaktyczną opiekę zdrowotną do orzekania analogicznie, bowiem orzekanie o niepełnosprawności jest wydawane w celach poza rentowych i na zupełnie innych zasadach niż orzekanie o zdolności do pracy (...). Dalej Sąd stwierdził, że w świetle nie tylko zbieżnych we wnioskach opinii biegłych z zakresu onkologii i medycyny pracy, ale także orzeczenia lekarskiego z 10 listopada 2016 r. powódka wobec braku przeciwwskazań zdrowotnych była zdolna do pracy na stanowisku starszej pielęgniarki. Oparte zaś nie na dokumentacji źródłowej a wyłącznie na orzeczeniu Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności orzeczenie lekarskie z 29 listopada 2016 r. nie odzwierciedla – na co wyraźnie wskazuje zebrany materiał – rzeczywistego stanu faktycznego. Z materiału tego wynika, że po zakończeniu w styczniu 2016 r. leczenia onkologicznego, pomimo wątpliwości i działań pozwanej, wobec braku przeciwwskazań zdrowotnych powódka -pomimo budzącego uzasadnione wątpliwości orzeczenia stwierdzającego znaczny stopień niepełnosprawności, połączony z wymaganiem z jej strony opieki lub pomocy w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji – jest zdolna do pracy na stanowisku starszej pielęgniarki. Trafnie posiłkując się opiniami Sąd Rejonowy stwierdził, że orzeczenie o stopniu niepełnosprawności nie jest poparte dokumentacją lekarską i wobec tego to samo należy odnieść do opartego wyłącznie na tym orzeczeniu, orzeczenia lekarskiego z 29 listopada 2016 r. W kontekście zarzutu naruszenia art. 229 § 4 k.p. Sąd Okręgowy wskazał, że po wydaniu przez Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności orzeczenia z 4 listopada 2016 r. powódka przedłożyła orzeczenie lekarskie z 10 listopada 2016 r., wskazujące na brak przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania przez nią pracy. W tej sytuacji wątpliwa była potrzeba odwołania od wskazanego orzeczenia. Jak się okazało, orzeczenie z 29 listopada 2016 r. nie odzwierciedla obiektywnie stanu zdrowia w kontekście zdolności powódki do pracy na zajmowanym stanowisku. Postępowanie dowodowe wykazało, iż podstawę opartego na takim wątpliwym

orzeczeniu wypowiedzenia umowy o pracę stanowiła nierzeczywista przyczyna. Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy uznał, że oparte na takiej przyczynie wypowiedzenie było w rozumieniu art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p. nieuzasadnione. Uzasadnione na podstawie art. 45 § 1 k.p. było żądanie przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy i związku z tym nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 47 k.p. Skoro powództwo okazało się uzasadnione, to bezprzedmiotowymi stały się rozważania w kontekście zarzutu naruszenia art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych. Niemniej brak jest w okolicznościach faktycznych sprawy podstaw do zastosowania szczególnej normy z art. 8 k.p. Domagając się bowiem przywrócenia do pracy z powodu nieuzasadnionego wypowiedzenia stosunku pracy powódka nie nadużywa prawa podmiotowego. Jej żądanie nie jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym jego przeznaczeniem czy też z zasadami współżycia społecznego. Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 113 w związku z art. 35 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Powódka nie miała obowiązku uiścić opłaty od pozwu (art. 96 ust. 1 pkt 4 tej ustawy) i w związku z tym koszty sądowe obciążają stronę pozwaną (art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Przepis art. 35 ust. 1 stanowi wyjątek od zasady określonej w art. 96 ust. 1 pkt 4 i odnosi się wyłącznie do pobierania opłaty sądowej od wskazanych w nim środków zaskarżenia.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię: a) art. 32 ust. 1 ustawy z 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych poprzez przyjęcie, że ochrona powódki, jako działacza związkowego ma charakter bezwzględny, podczas gdy ochrona ma charakter względny; b) art. 45 § 1 i § 2 k.p. w związku z art. 8 k.p. oraz art. 477¹ k.p.c. poprzez przyjęcie, że przywrócenie do pracy jest uzasadnione, podczas gdy z całokształtu okoliczności faktycznych, a w szczególności oceny przyczyn wypowiedzenia umowy i braku związku z pełnioną funkcją związkową, wynika dopuszczalność oddalenia roszczenia powódki o przywrócenie do pracy w oparciu o art. 8 k.p. w związku z art. 477¹ k.p.c., i ewentualnie zasądzenie w to miejsce odszkodowania za okres wypowiedzenia; c) art. 47 k.p. poprzez zasądzenie wynagrodzenia za 4 miesiące, w sytuacji, gdy przywrócenie powódki do pracy jest nieuzasadnione, zasadne jest

ewentualnie zasądzenie odszkodowania za okres wypowiedzenia; d) art. 229 § 4 k.p. poprzez przyjęcie, iż wbrew treści tego przepisu pozwana miała obowiązek dopuścić do pracy powódkę bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku i że orzeczenie lekarskie z 29 listopada 2016 r. wydane zostało w sposób nieprawidłowy, podczas gdy pozwana nie jest organem uprawnionym do kwestionowania prawidłowości lub prawdziwości orzeczeń lekarskich, a jako pracodawca związana jest treścią przepisu art. 229 k.p.; e) art. 113 w związku z art. 35 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez nakazanie pozwanej uiszczenia tytułem opłaty sądowej kwoty 2.052 zł, podczas gdy wartość przedmiotu sporu w sprawie nie przekracza 50.000 zł, co skutkować winno nieobciążaniem pozwanej opłatą sądową w takiej wysokości.

Skarżący pracodawca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Powódka wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty skargi kasacyjnej nie są zasadne z następujących przyczyn.

Kwestia czy ochrona działacza związkowego ma charakter „bezwzględny” czy „względny” nie ma w sprawie znaczenia. Z tego powodu, że przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę była nieuzasadniona. Taka jest podstawa rozstrzygnięcia. Pozwana naruszyła przesłankę materialną wypowiedzenia, czyli wypowiedzenie nie było uzasadnione i dlatego powódka mogła żądać przywrócenia do pracy na podstawie art. 45 § 1 k.p. Była to samodzielna i wystarczająca przesłanka uwzględnienia jej roszczenia, czyli niezależna od ochrony zatrudnienia na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy z 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych.

Wypowiedzenie umowy o pracę na czas nieokreślony ma być uzasadnione i nie może naruszać przepisów o wypowiedzaniu umów o pracę. Takie są składowe alternatywy z art. 45 § 1 k.p. W razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika -

orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu. Przyczyną wypowiedzenia była niezdolność do pracy. W sprawie ustalono, że powódka była zdolna do pracy. Ustalenie to wiąże w ocenie zarzutów skargi (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżący nie podważa tego ustalenia (skarga nie zarzuca naruszenia prawa procesowego).

Sąd Apelacyjny wyraźnie stwierdził w uzasadnieniu wyroku, że *„oparte na takiej przyczynie wypowiedzenie było w rozumieniu art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p. nieuzasadnione”*. Już zatem tylko naruszenie przez pracodawcę pierwszej części alternatywy z art. 45 § 1 k.p., czyli brak zasadności wypowiedzenia, nakazywał uwzględnienie powództwa o przywrócenie do pracy.

Drugą część alternatywy z art. 45 § 1 k.p. stanowią przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, do których zalicza się przepisy o ochronie zatrudnienia ujęte w szczególnych ustawach, w tym przypadku w art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych. Skarżący nie uzyskał zgody na rozwiązanie stosunku pracy z powódką, co również stanowiłoby samodzielną podstawę do stwierdzenia naruszenia art. 45 § 1 k.p. i uwzględnienia roszczenia o przywrócenie do pracy.

Natomiast kwestie na których skupia się zarzut skargi, czyli względnej czy bezwzględnej ochrony zatrudnienia działaczy związkowych, otwierałyby się dopiero wtedy, gdyby przyczyna wypowiedzenia była uzasadniona. Wówczas zasądzenie odszkodowania w miejsce przywrócenia do pracy albo nawet oddalenie powództwa nie jest wykluczone, jeśli uwzględnienie powództwa byłoby sprzeczne z klauzulami z art. 8 k.p. Przepis ten stanowi wyjątkową materialną podstawę orzekania w związku z procesową podstawą z art. 477¹ k.p.c. Ta szczególna podstawa rozstrzygnięcia może być aktualna, gdy pracodawca nie ma zgody związku zawodowego, jednak przyczyna wypowiedzenia jest tak znacząco zasadna, że udzielenie ochrony zatrudnienia pozostawałoby w sprzeczności z przeznaczeniem prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Taka wykładnia i stosowanie prawa wynikają wprost z orzeczeń Sądu Najwyższego do których skarżący odwołuje się w skardze. Należy jedynie dodać, że właściwym jest wówczas zarzut naruszenia art. 45 § 3 k.p. w związku z art. 477¹ k.p.c. w związku z art. 8 k.p. (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), a nie powołany w skardze art. 45 § 2 k.p., gdyż ten ostatni przepis

jest wyraźnie wyłączony w odniesieniu do pracowników korzystających z ochrony zatrudnienia określonej w przepisach szczególnych (art. 45 § 3 k.p.).

Innymi słowy pracodawca nie może bronić się zarzutem naruszenia art. 8 k.p., gdy wypowiedzenie umowy o pracę nie było uzasadnione. Podkreśla się to stwierdzenie, gdyż również kolejne zarzuty skargi (1 b, c) dowodzą, że skarżący bezzasadnie nie zgadza się z rozstrzygnięciem. Przywrócenie powódki do pracy wynika z niezasadnej przyczyny wypowiedzenia, dlatego nie ma znaczenia liczba pracowników należących do związków zawodowych i kiedy powódka uzyskała wiek emerytalny oraz dalsze podawane w skardze okoliczności. To nie one jednak stanowiły przyczynę wypowiedzenia. Tylko przyczyna podana w wypowiedzeniu (art. 30 § 4 k.p.) wyznaczała i określała przedmiot sporu, czyli w tym przypadku przesłankę materialną wypowiedzenia. Przesłanka ta była niezasadna.

Powódka nie została przywrócona do pracy ze względu na związkową ochronę zatrudnienia (uzasadnienie zaskarżonego wyroku *in fine*). Zarzut o nadużyciu ochrony związkowej jest więc bezprzedmiotowy. Sąd powszechny zasądził wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy na podstawie art. 47 k.p. Nie naruszył tego przepisu, gdyż na podstawie tej regulacji wynagrodzenie przysługuje za cały czas pozostawania bez pracy, gdy rozwiązanie umowy o pracę podlega ograniczeniu z mocy przepisu szczególnego, czyli nawet gdy - tak jak w tej sprawie - to nie naruszenie przepisów o ochronie związkowej (brak zgody związku zawodowego) decydowało o uwzględnieniu roszczenia o przywrócenie do pracy. Skarga w tym zakresie nie przedstawia odrębnego uzasadnienia zarzutu naruszenia art. 47 k.p., natomiast sam zarzut opiera się na nieuprawnionym twierdzeniu, że przywrócenie do pracy było nieuzasadnione i stąd w miejsce wynagrodzenia za pracę zasadne było „*ewentualne zasądzenie odszkodowania za okres wypowiedzenia*”.

Powyższej oceny nie zmienia zarzut naruszenia art. 229 § 4 k.p., gdyż w sprawie nie decydowało to, czy pracodawca miał obowiązek dopuścić powódkę do pracy bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku, lecz to czy przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę była uzasadniona w rozumieniu art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p. Sąd ustalił i rozważył wszystkie okoliczności związane ze

stanem zdrowia powódki, w tym orzeczenia lekarskie i ustalił, że orzeczenie z 29 listopada 2016 r. nie było prawidłowe i nie uzasadniało wypowiedzenia umowy o pracę. Orzeczenie to nie zamykało sporu między stronami a to wobec wcześniej orzekanej zdolności powódki do pracy po okresie leczenia onkologicznego i w świetle orzeczeń z 4 listopada i z 10 listopada 2016 r. Orzeczenie lekarskie z 29 listopada 2016 r. nie musiało zostać uznane za ostateczne, skoro postępowanie sądowe wykazało jego określone mankamenty metodyczne i merytoryczne (opinia biegłego). Po okresie leczenia nie było przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania przez powódkę pracy na stanowisku starszej pielęgniarki. Nową i jedyną, jednak nie wynikającą ze zmiany stanu zdrowia okolicznością było orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z 4 listopada 2016 r. W orzeczeniu z 10 listopada 2016 r. lekarz medycyny pracy nie stwierdził jednak przeciwwskazań do podjęcia pracy przez powódkę. O ile więc kolejne orzeczenia z 29 listopada 2016 r. mogło skłaniać i uzasadniać stosowanie regulacji z art. 229 § 4 k.p.c., to nie uzasadniało w krótkim czasie wypowiedzenia umowy o pracę, gdyż powódka była zdolna do pracy. Takie są ustalenia oparte na opiniach biegłych z zakresu onkologii i medycyny pracy. Oparcie się na orzeczeniu z 29 listopada 2016 r. nie było prawidłowe.

Zarzut naruszenia przepisów o kosztach nie jest uprawniony, gdyż w tym przypadku dotyczy opłaty sądowej o której orzekł Sąd pierwszej instancji. Zażalenie na to orzeczenie zawarte w apelacji rozpoznał Sąd Okręgowy (drugiej instancji). Skarga kasacyjna okazała się niezasadna i dlatego również orzeczenie o kosztach nie może być weryfikowane, albowiem nie jest to orzeczenie, które może być samodzielnie (odrębnie) kontrolowane przez Sąd Najwyższy (przy czym ocena mogłaby być pozytywna, bo czym innym jest zakres obowiązku ponoszenia opłaty sądowej przez pracownika oraz obowiązek uiszczenia pełnej opłaty przez pracodawcę w przypadku uwzględnienia roszczenia pracownika - por. uchwała Sądu Najwyższego z 5 marca 2007 r., I PZP 1/07). Orzeczenie o kosztach nie należy do postanowień, od których może być wniesione samodzielnie (niezależne od skargi kasacyjnej) zażalenie do Sądu Najwyższego. Orzeczenie o kosztach nie jest postanowieniem sądu drugiej instancji kończącym postępowanie w sprawie

(wniosek z art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c. – według poprzedniego stanu prawnego i z art. 394 § 1 pkt 6 k.p.c. - w aktualnym stanie prawnym).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c., zważając na stawki minimalne dla spraw o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy (wartość przedmiotu zaskarżenia) określone w przepisach rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych a stosowane odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną. Zwrot kosztów obejmuje kwotę 2.265 zł, na którą składa się 240 zł, czyli stawka minimalna w postępowaniu kasacyjnym w sprawie o przywrócenie do pracy - § 9 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia – oraz 2.025 zł, również stawka minimalna do roszczenia o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy - § 2 pkt 5, § 9 ust. 1 pkt 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia (3.600 zł x 75 % x 75 %).